

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Louise Fuller

Dolce vita

Rachael Stewart

Jeges Izland

Susan Stephens

A spanyol szerető

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Louise Fuller, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *The Terms of the Sicilian's Marriage* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Rachael Stewart, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *Tempted by the Tycoon's Proposal* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Susan Stephens, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *Forbidden to Her Spanish Boss* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Zita

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 122. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

978-963-540-828-3

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Louise Fuller
Dolce vita

ELŐHANG

A bár fokozatosan kiürült.

A terem másik végében egy szőke nő ült a barátnőjével, és jelentőségteljes mosollyal nézett Vicenzu Trapanira. A tekintete forró éjszakát és bonyodalommentes örömöket ígért.

Normális körülmények között Vicenzu visszamosolygott volna, és megvárja, hogy a lány csatlakozzon hozzá. De sajnos semmi sem volt már normális, és Vicenzunak fogalma sem volt arról, hogy valaha is képes lesz-e újra mosolyogni.

Felemelte a poharát, és belenézett a sötét aranyszínű folyadékba. Általában nem ivott bourbont, főleg nem itt, Szicíliában, de ma az öccse, Ciro rendelt mindkettőjüknek. Együtt jöttek ki a megbeszélésről, és egyenesen a bárba mentek. Az ügyvédjük, Vito Neglia, a család régi barátja volt az utolsó reményük. Ám ez a remény brutálisan ezer darabra tört, amikor Vito megerősítette, amit valójában már tudtak.

Nincs kiskapu. Cesare Buscetta teljesen törvényesen járt el.

Most már ő az új és jogos tulajdonosa cégüknek, a *Trapani Olívaolaj*nak és a gyönyörű, imádott birtoknak is, ahol Vicenzu és Ciro idilli gyermekkorukat töltötték.

Vicenzu szorosabbra zárta ujjait a pohara körül. Az otthona... végleg elveszett.

A gondolattól elszorult a torka, és újra látni vélte anyja kétségbeesett arckifejezését, amikor átadta a kulcsokat az ingatlanügynöknek.

– Ezt helyre kell hoznunk.

Ciro hangja zökkenetett ki komor töprengéséből. Felnézett. Az öccse arca megfeszült, és zöld szeme veszedelmesen villogott. A szeme, amely annyira emlékeztette Vicenzut az apjukra.

Ciro mindig is okos, koncentrált és fegyelmzett volt. Könnyedén átvehette és sikeresen vezethette volna a céget. És ha az apjukat más fából faragják, akkor így is alakult volna...

De Alessandro Trapani számára a család mindig is fontosabb volt, mint az üzlet.

Vicenzu frusztráltan felhajtotta a bourbonjét, majd bólintott.

– Vissza kell szerezniük. Mindent.

Ciro hangja nyugodt, de halálosan komoly volt, és Vicenzu ismét bólintott. Az öccsének természetesen igaza van. Cesare Buscetta nemcsak tolvaj, hanem aljas gazember is! De most nem kapkodhatnak el semmit. Emlékeztetnie kellene Cirót, hogy a bosszú hidegen tálalva a legjobb.

De az öccsét már nem lehetett leállítani. Bosszút akart állni, és most. Ehhez szüksége volt a bátyja segítségére.

– Vicenzu?

A férfi egy pillanatra lehunyta a szemét. Bárcsak visszaforgathatná az idő kerekét! Akkor időben megszerezné az apjának a pénzt, amire égető szüksége volt.

De a bűntudat nem segít. Ezért felnézett, hátradőlt a székében, és megköszöri a torkát.

– Igen, tudom, mit kell tennem. És meg is teszem. Vissza fogom szerezni a céget.

A mellkasa elszorult. Olyan egyszerűen hangzott, és talán az is volt. Végül is csak annyit kell elérnie, hogy egy nő beleszeressen.

Azonban nem akármilyen nőről volt szó, hanem Immacolata Buscettáról – annak a férfinak a lányáról, aki a szó szoros értelmében a halálba hajszolta az apját, és kirabolta az anyját.

Ez bosszúért kiált! Cesarének két lánya van, akikre úgy vigyáz, mint a szeme fényére. Az idősebbik éppen olyan, mint az apja – jéghideg. Ugyanakkor gyönyörű.

De ő felolvasztaná azt a fagyos teremtetést, elcsábítaná, és feleségül venné. Visszaszerezné, ami a családjáé.

Határozottan kihúzta magát.

– Vissza fogom szerezni a céget, Ciro. Ez egyedül az én felelősségem.

– Biztos vagy benne, hogy meg tudod oldani?

Vicenzu bólintott.

– Igen. Szerezd vissza a házat *mammának*, az üzletet pedig bízd rám!

Ciro egy darabig nézte őt, majd szintén bólintott.

– Ahogy óhajtod. – Jelzett a csaposnak, és az üres poharakra mutatott, mielőtt ismét a bátyjához fordult. – Ne hibáztasd magad! Fogalmad sem volt róla, hogy mekkora a baj. *Papának* meg kellett volna bíznia bennünk.

– Ha nem kértem volna kölcsön tőle, soha nem kényszerült volna arra, hogy mindent eladjon.

– Ha gyakrabban látogattam volna, időben közbeléphettem volna – tette hozzá *Ciro* komoran.

– Most már nem számít. Az egyetlen személy, akit hibáztatni lehet, az a gazember *Cesare*. És talán a lányai – mondta *Vicenzu*.

Új italokat tettek le eléjük, és *Ciro* felemelte a poharát.

– A bosszúra!

– A bosszúra! – ismételte meg a bátyja.

Koccintottak, és ezzel a terv megpecsételődőtt.

1. FEJEZET

– Hát nem csinos?

Immacolata Buscetta bólintott, és a szíve elszorult a szomorúságtól és a szeretettől.

– Igen, az – felelte halkán, miközben a mellette ülő szicíliai asszony meghatottan szorongatta hatalmas táskáját.

A „csinos” nem a megfelelő szó Claudiára, gondolta Imma. A tradicionális menyasszonyi ruha „csinos” volt, de maga a húga egyszerűen lenyűgöző. Nem utolsósorban azért, mert az arcáról sugárzott a boldogság.

Imma most Claudia vőlegényére pillantott. A fiatalember éppen üdvözölte a mintegy száz meghívott vendéget, akik ezen a verőfényes szicíliai napon Claudia Buscetta és Ciro Trapani egybekelését ünnepelték. Az esti fogadásra még több embert vártak.

Imma most szemügyre vette az ifjú pár mellett álló férfit, amitől hevesebben vert a szíve.

Ciro bátyja, Vicenzu a tulajdonosa a legendás *La Dolce Vita Hotel*nek Portofinóban. Gyakran megfordulnak ott a királyi családok tagjai, híres írók, dívák és rosszfiúk a film vagy a zene világából.

Vicenzu a legrosszabb mind közül! Hírhedt nőcsábász, és első pillantásra látni, hogy miért.

A férfi vonzotta Imma tekintetét. Szénfekete hajával, markáns állával, magas termetével és kissé gúnyos mosolyra húzódó, érzéki ajkával kitűnt a merev szicíliai üzletemberek közül.

Hirtelen oldalra fordult, és sötét szemét a lányra szegezte, mielőtt még Imma elfordulhatott volna. Milyen kínos! És most megindult feléje! Jelentőségteljesen mosolyogva...

– Immacolata! Nem fair ez a játék, kis Miss Buscetta.

– Nem fair? Nem értem.

A férfi közletről még ellenállhatatlanabbnak tűnt. A lánynak mintha kiürült volna az agya.

– Bújócskázol anélkül, hogy szólnál nekem – felelte Vicenzu, és szigorúan megcsóválta a fejét.

– Nem bujkálok, csak gondoskodom a vendégeinkről – felelte Imma mereven, és elpirult.

– Nem mindenkiről – ellenkezett Vicenzu. – Engem meglehetősen elhanyagolsz. Nem kereshetnénk egy békéesebb helyet? Esetleg jólesne valami innivaló?

Imma önkéntelenül forró arcára tette a tenyerét.

– Nem, köszönöm, jól vagyok.

– Azt látom – válaszolta a férfi vigyorogva, és szemtelenül végigmérte a lányt.

– Vicenzu, én...

– Semmi baj, értem én. Eddig azt hitted, hogy csak egy jóképű playboy vagyok. Most, hogy egy kicsit jobban megismertél, kezdesz megkedvelni. Mindig ez történik. De ne aggódj, nem árulom el senkinek!

Imma arca bíborvörös lett.

– Csak azt akartam mondani, hogy elvesztetted a virágodat – mondta, és a férfi hajtókáján az üres gomblyukra mutatott. – És most ha megbocsátasz... Van egy kis... dolgom a konyhában.

Mielőtt Vicenzu reagálhatott volna, a lány a vendégek között utat vágva menekülőre fogta. Mi ütött bele? Diplomás nő, közgazdász. Mitől szállt inába a bátorsága?

Ráadásul Szicília egyik legbefolyásosabb emberének a lánya, és hamarosan annak a cégnek az ügyvezető igazgatója lesz, amelyet az apja nemrég szerzett meg. Akkor miért viselkedett úgy, mint egy rémült nyuszi?

Hirtelen elképzelte, hogy ez a saját esküvője – Vicenzuval.

A pulzusa meglódult.

Évek óta nem érzett ilyet. A Vicenzu iránti reakciója legalább annyira megdöbbentő, mint amennyire zavarba ejtő.

Egyetlen magára valamit is adó nő sem tartaná Vicenzu Trapanit potenciális férjnek. A Cesare Buscettáról szóló pletykákkal ellentétben – nevezetesen, hogy kapcsolatban áll a szervezett

bűnözéssel – a Vicenzuról szóló történetek nem csak pletykák voltak. A férfi megszolgált a rossz hírnevét.

Persze semmi köze hozzá... Egyáltalán nem áll szándékában, hogy valaha is újra szerelmes legyen. Főleg nem egy ilyen férfiba.

Egyébként sem a vőfélyre kellene koncentrálnia, hanem a menyasszonyra és a vőlegényre: Claudiára meg az újdonsült férjére.

Egy arra járó pincérnőtől hálásan elfogadott egy pohár hideg pezsgőt, és Ciróra szegezte a tekintetét.

A bátyjához hasonlóan magas, sötét hajú és jóképű, de mégis más. Míg Vicenzu lazán feltúrte az ingujját, addig Ciro úgy viselte az öltönyét, mint egy méretre szabott páncélt. Kemény arca feszültnek és elszántnak tűnt. Jeges ambíciót sugárzott.

Az üzleti sikere volt az, ami meggyőzte Cesarét, hogy beleegyezzen ebbe a villámházasságba. És persze az a tény, hogy Ciro tekintélyes családból származott. A Trapanik nagy tiszteletnek örvendtek Szicíliában, családi vállalkozásuk szépen prosperált. Az a cég, amelyet Alessandro Trapani, Ciro apja, nemrég adott el Imma apjának a gyönyörű házukkal együtt.

Imma érezte, hogy megfeszül a válla. Nem sokat tudott az üzlet részleteiről. Bár Cesare felkészítette arra, hogy egyszer majd a nyomdokaiba lépjen, nem mindig engedte, hogy belelásson a lapjaiba.

Elmondása szerint az öreg Trapani pénzügyi nehézségekkel küzdött, ezért vált meg a cégtől. És valószínűleg ezek a problémák vezettek Alessandro Trapani két hónappal ezelőtti tragikus, idő előtti halálához.

Imma elgondolkodva nézett a vékony nőre, aki éppen Claudiával beszélgetett. A szíve tele volt együttérzéssel Audenzia Trapani iránt. Még mindig szép asszony, de fiatalabb korában gyönyörű lehetett. Most törékenynek és nagyon bizonytalannak tűnt.

Imma hirtelen észrevette, hogy Vicenzu figyelni őt a helyiség másik végéből, és a bőre azonnal bizseregni kezdett.

– Immacolata!

Megkönnyebbülten fordult apjához, aki futólag megpuszilta.

Cesare még mindig jóképű, erős, megalkuvást nem ismerő, félelmetes jelenség volt.

– *Papà.*

Imma elmosolyodott, és kissé megszárdult a szivarfüst és az arcszesz keverékétől, amely az orrába szállt.

– Miért nem vagy a húgoddal? – Cesare a homlokát ráncolta. – Tudom, hogy nehéz elveszíteni őt egy férfi miatt. Biztosan túl fiatalnak és naivnak tartod, de meglátod, minden rendben lesz.

Imma szomorúan forgatta a pezsgőspoharát. Claudiához hasonlóan ő is igaz szerelemre, jóképű férjre és szép otthonra vágyott.

De sosem volt ideje arra, hogy ilyesmin törje a fejét. Mindig túlságosan elfoglalt volt. Eleinte Claudia anyját igyekezett pótolni, közben szorgalmasan tanult az iskolában, majd egyetemre ment, hogy megfeleljen az apja elvárásainak. Hiszen miután nem született fiúörököse, Cesare neki szánta ezt a szerepet.

Mivel ő vezette az apja háztartását, és gondoskodott Claudiáról, mindenki idősebbnek gondolta a valódi koránál. Bár ugyanolyan félenk volt, mint a húga, gyakran keltette hideg és rideg teremtés benyomását. Pedig távolról sem volt az! Az a néhány kiábrándító randi meg végleg elvette a kedvét a párkapcsolatoktól.

De miért is engedne közel magához valakit? Belefáradt abba, hogy bántják és megalázzák. Túl sokan csapták neki a szelet csak azért, mert a vezetékneve Buscetta. De egyiküknek sem volt mersze kiállni az apja elé, és jogot formálni rá. Valószínűleg ehhez nem elég szép és kívánatos.

A húga fényűző, romantikus esküvője azonban nem a megfelelő helyszín az ilyen borús gondolatokhoz.

– Persze, minden rendben lesz.

Megfogta az apja kezét, és megszorította.

Cesare elmosolyodott.

– Olyan voltál Claudiának, mintha az anyja lettél volna, de most már férjre van szüksége. Nincs tehetsége a tanuláshoz.

Imma bólintott, és az irigységét azonnal elnyomta a bűntudat. Claudia mindenkinél jobban megérdemli a boldogságot, mert bár az apja szörnyen elkényeztette a kisebbik lányát, egyáltalán nem vette komolyan. És most, életében először, ő áll a rivaldafényben.

– Tudom – mondta Imma halkán.

Cesare a karját nyújtotta.

– Gyere, menjünk oda a húgodhoz! A vacsorát hamarosan tálalják.

– Hol bujkáltál? – sietett hozzá Claudia. – Épp most akartam elküldeni Cirót, hogy keressen meg.

Az apjának igaza van: ma ott kell lennie a húga mellett, majd útjára engedni őt. Megfogta Claudia kezét.

– Csak Corradót ellenőriztem – magyarázta mosolyogva.

Corrado volt a Buscetták Michelin-csillagos séfje, akinek ma a világ minden tájáról érkező, híres kollégákkal kellett együtt dolgoznia. A lánya esküvőjére Cesare nem sajnálta se a pénzt, se a fáradságot. Azt akarta, hogy egész Szicília – nem, egész Olaszország – irigyelje őt, és hogy még nagyobb társadalmi presztízssre tegyen szert.

– Nem lesz semmi gond – mondta Claudia, amikor Ciro és Vicenzu csatlakozott hozzájuk. – Csak nehéz neki, hogy másokkal kell osztoznia a két konyhán. És nem akarom, hogy duzzogjon bármelyik képen.

– Ha igen, akkor új állás után kell néznie – morogta Cesare. – És akkor a referenciákat is elfelejtheti. Ha nem szedi össze magát, gondoskodom róla, hogy sehol máshol ne találjon munkát.

Rövid, döbrent csend követte ezt a kitörést. Claudia az ajkába harapott, Ciro pedig zavartan félrenézett. Vicenzu viszont inkább tűnt derűsnek, mint ingerültnek.

– Nem kell másik munkát keresnie, *papà!* – tiltakozott Imma határozott hangon, és kétségbeesett oldalpillantást vetett Vicenzu irányába. – Corrado már több mint tíz éve van nálunk. Gyakorlatilag a családkhoz tartozik, és mint tudod, a család szent.

– Nagyon is át tudom érezni ezt a hozzáállást – jegyezte meg Vicenzu, és Imma csodálkozva ráncolta a homlokát.

A férfi hangja őszintének tűnt, de ő mégsem tudott hinni neki. Gyorsan témát váltott:

– Ma nem veszekszünk senkivel. Ez Claudia nagy napja, nem igaz?

– Rendben, elnézést kérek! – hátrált meg Cesare. – Csak azt akarom, hogy minden tökéletes legyen a kislányom esküvőjén.

– És az is. – Ciro tett egy lépést előre. – Szeretném megragadni az alkalmat, hogy megköszönjem, hogy ezt az esküvőt lehetővé tette számunkra. – Claudia felé fordult, aki rajongva nézett rá. – Ígérem, hogy a házasságom Claudiával ugyanolyan emlékezetes lesz, mint amilyen ez a nap volt.

Cesare ragyogott az örömtől.

– Erre még emlékeztetni foglak, fiam. Most pedig menjünk enni. *Avanti!*

A karját akarta nyújtani Immának, de Vicenzu megelőzte. Sötét haja a homlokába hullott, miközben kérdően felvonta a szemöldökét.

– Szabad?

A lány visszatartotta a lélegzetét. Tudta, mi a véleménye az apjának Ciro bátyjáról. Vicenzu hedonista életmódja és playboy híre az egyetlen igazi ellenérv volt Claudia házassága meg a két család fúziója ellen.

Mielőtt válaszolhatott volna, Cesare mereven megszólalt:

– Azt hiszem, inkább magam kísérném el a lányomat.

Rövid csend következett, és Imma szívverése felgyorsult, amikor Vicenzu kihívóan mosolygott rá.

– De mit szeretne Immacolata?

A lány megdermedt, és látta, hogy a húga döbenten kinyitja a száját, de egy hang sem jön ki a torkán.

Korábban soha senki nem kérdezte meg, hogy Imma mit szeretne. És fogalma sem volt, hogyan reagáljon erre. Cesare persze elvárja tőle az engedelmisséget, de hirtelen vágyat érzett, hogy most az egyszer ösztönösen cselekedjen. Nyugodt arckifejezéssel fordult az apja felé.

– Azt hiszem, *papà*, hogy neked Audenziát kéne az asztalhoz kísérned.

– Persze, igazad van – mondta Cesare, és Imma pulzusa ismét meglódult, amikor Vicenzu feléje nyújtotta a karját.

– Mehetünk? – kérdezte halkán.

Imma igyekezett nem tudomást venni a férfi kemény bicepszéről, miközben követték Claudiát és Cirót a hatalmas sátorhoz, ahol az esküvői fogadást tartották.

Imma úgy érezte magát, mintha egy tündérmesében lenne, amikor Vicenzu a virágokkal díszített asztalhoz vezette. Nem szabad hagynia, hogy ez a nőcsábász behálózza! – emlékeztette magát.

– Vicenzu, annyi mindent hallottam már a szállodádról – vetett föl egy ártalmatlannak ígérkező témát. – Hányan dolgoznak valójában a *La Dolce Vitá*ban?

A férfi lehuppant a mellette lévő székre, és a homlokát ráncolta.

– Meglehetősen nehéz kérdés. Hadd gondolkozzam... egy jó napon valószínűleg úgy a negyven százalékuk.

Imma felnevetett.

– Tudom, hogy szerinted mindenkinek dolgoznia kellene – folytatta a férfi, és tett egy drámai kézmozdulatot. – Igazad van. Gyakrabban kellene csattogtatnom az ostort.

Imma megrázta a fejét, és a kezét összekulcsolta az asztalon.

– Úgy értettem...

– Ó, csak vicceltem! – vágott közbe Vicenzu. – A válasz az, hogy nem igazán tudom. Engem sokkal inkább az érdekel, hogy ma élvezhetem a jelenlétedet. És mivel te vagy messze a legszebb nő ebben a sátorban, ezt kiváltságnak tekintem.

Imma megborzongott.

– Komolyan?

– Igen. Miért hazudnék?

Egy-két másodpercre a világ mintha megszűnt volna létezni körülötte. Imma túlságosan is el akarta hinni a hízelgő szavakat. De sajnos Vicenzu valószínűleg minden nőnek ezt mondja.

A férfi megfogta a kezét, és megvizsgálta a csuklóján a bőrt.

– Mit csinálsz? – kérdezte Imma értetlenkedve.

– Az első repedéseket keresem a páncéلودon.

Rövid, zavart csönd következett, majd a férfi felnézett, mert a pincérek elkezdtek felszolgálni az asztaloknál. A meghitt pillanatnak ezennel vége lett.

Az étel hihetetlenül finom volt. Hét fogás, és közben egy klasszikus vonósnégyes zenélt a háttérben. Ezután következtek a beszédek.

Imma alig hallott valamit, mert a gondolatai állandóan Vicenzu körül keringtek. Persze rendszeres időközönként kortyolt a poharából, mosolygott, oda-odabiccentett az embereknek... de az esze teljesen máshol járt.

Talán rosszul ítélte meg Vicenzu jellemét. Egyáltalán nem olyan felszínes, mint amilyennek hitte.

A férfi most csendben, a gondolataiba merülve ült, és az asztal másik végén ülő anyja tekintetét kereste. Imma fájdalmasan érezte, mennyire hiányzik neki a saját édesanyja. Vicenzu pedig nemrég veszítette el szeretett apját...

A férfi felé fordult.

– Nehéz lehet – mondta együttérzően.

– Nehéz? – vont a fel Vicenzu tökéletes ívű fekete szemöldökét.

– Úgy értem, az apád nélkül.

Vicenzu arckifejezése nem változott, de a lány még mindig érezte a belőle áradó feszültséget.

– Nem nehezebb, mint bármelyik másik nap.

– Sajnálom, Vicenzu.

A férfi szomorúan megrázta a fejét.

– Természetesen igazad van. Nehéz ma nélküle, és gondolhattam volna rá, de idióta vagyok.

Imma hirtelen nagyon közel érezte magát Vicenzuhoz.

– Nem vagy idióta, csak mert hiányzik az apád. Nekem mindennap hiányzik az anyám.

Egy teljes percig némán bámulták egymást. Aztán a férfi hirtelen felállt, és a kezét nyújtotta.

– Talán nem – mondta elgondolkodva. – De az lennék, ha úgy távoznék erről az esküvőről, hogy legalább egyszer nem táncoltam veled. – Tétovázott. – Mármost, ha egyáltalán hajlandó vagy velem táncolni.

Imma szája kiszáradt. Lassan felállt, bólintott, és megfogta a férfi kezét.

2. FEJEZET

Vicenzu tánc közben magához húzta Immát, de az arca kifejezéstelen maradt. Ez mind a terv része, mondta magának. Immacolata Buscetta elcsábításának első lépése.

De az elméjében háború dúlt a férfi között, aki volt, és a férfi között, aki lenni akart. A nők szeretik őt, és ő is szereti a nőket. Nem több és nem kevesebb. De Imma nem olyan, mint a többiek... Az ellenségének a lánya, és ő arra számított, hogy gyűlölni fogja.

Arra számított, hogy Imma hűvös és visszafogott lesz, kevésbé agresszív, mint Cesare, de azért az apja lánya. De az a csábító aura, ami körülvette, igazi meglepetés volt.

Az egyszerű öltözékén látszott, azt akarja, hogy komolyan vegyék. Vagy talán nem szeretné ellopni a show-t a húga elől...

Hosszú sötét haját szépen összefogta a tarkójánál... Vicenzu könnyen el tudta képzelni, ahogy ujjaival végigsimít a puha, selymes szálakon. Imma zöld szeme mély és titokzatos volt, mint a tiszta hegyi tavak, és telt szája csókra csábított.

Lenyűgöző, gyönyörű teremtés. Nem az a rideg üzletasszony, akire számított. És ez komoly problémát jelent.

Vicenzu mellkasa elszorult. Amikor újra meglátta az anyja arcát, gyorsan lehunyta a szemét, és azt kívánta, bárcsak úrrá tudna lenni a belső zavarodottságán. Vajon tényleg végig tudja csinálni, amit célul tűzött ki?

Számtalanszor feltette ezt a kérdést magának azóta, hogy Ciróval együtt ültek abban a bárban, és bourbont ittak.

Ciro az öccse és egyben a legjobb barátja. Alig egy év korkülönbség van köztük, így nem emlékezett olyan időszakra, amikor ne lett volna mellette. A szeme sarkából most megpillantotta őt és Claudiát, amint eltáncoltak mellette. Ciro átkarolta menyasszonya derekát, és mosolygott. Odaadó, szerelmes férjnek tűnt.

Pontosan ezt a szerepet kell játszania, amíg el nem mondja az igazat a feleségének, és ezzel darabokra töri a szívét. És ő, Vicenzu ugyanezt fogja tenni Immával is, ha eljön az ideje. Ő is bosszút akar állni, akárcsak Ciro.

Cesare Buscettának meg kell fizetnie a bűneiért.

– Elnézést, Imma. – Ciro lépett oda, és gyors pillantást váltott a bátyjával. – Itt az ideje, hogy Claudia átöltözzön, és te megígérted, hogy segítesz. Kért, hogy szóljak neked.

Imma mintha álomból ébredt volna.

– Ööö... igen, persze. – Vicenzura pillantott. – Nem bánod?

A férfi nem válaszolt.

– Vicenzu? – Ciro a homlokát ráncolta. – Imma kérdezett valamit.

– Igen, hallottam. – Vicenzu Immára nézett. – Ami azt illeti, nagyon is bánom, de megbocsátok, feltéve, ha azonnal visszajössz.

Amikor a lány ráemelte a tekintetét, a mellkasában lévő nyomás tovább erősödött. Esküt tett Cirónak, és be is fogja tartani!

Nézte, ahogy Imma elsétál, és összeszorította a fogát.

Ez nem fair! Miért ilyen zöld és ragyogó a szeme? Az olajbogyó zöldje ez, amely bőségesen terem a családjá birtokán. Olajbogyó, amelyet gyerekkorában szedett.

Az egyik legkorábbi emléke, amikor először csatlakozhatott a többi mezőgazdasági munkához a szüreten. Büszkén mutatta az apjának a munkája gyümölcsét, és Alessandro nem tett említést róla, hogy a bogyók túl kicsik és éretlenek.

Mindig ez történt. Az apja eltussolta a hibáit, soha nem vonta felelősségre, és mindig adott neki egy újabb esélyt. Vicenzu még azt sem tudta pontosan megmondani, hogy ez mikor kezdődött. Már az iskolában? Vagy amikor később részegen traktorral hajtott végig az olajfaligeten? Nemcsak

a traktort tette tönkre, hanem a birtok fáí közül is néhányat. De Alessandro, mint mindig, akkor is csak sóhajtott, és a fejét ingatta.

Vicenzu szája megkeseredett. Ha imádott apja elmondta volna neki az igazságot az anyagi helyzetéről, segíthetett volna. Ez lett volna az esélye, hogy jóvátegye a múltat. Elvégre már nem gyerek többé.

De az apja még mindig védelmezni akarta őt, és mind az anyagi, mind az egészségügyi gondjait megtartotta magának.

– Hogy vagy? – szólalt meg most Ciro.

Vicenzu az öccsére nézett, és megvonta a vállát.

– Rendben, azt hiszem.

– Azt hiszed? – csattant fel Ciro türelmetlenül, amit Vicenzu meglehetősen igazságtalannak talált.

Végül is az öccsének könnyű dolga van Claudiával. Fiatalabb, mint Imma, rendkívül naiv, és egyértelműen arra nevelték, hogy minél hamarabb gazdag férjet találjon magának. Cironak csak Cesarét kellett meggyőznie, ami nem várt módon könnyűnek bizonyult.

Az öccse azonban megfelelt minden kritériumnak, amit Cesare a lánya leendő férjével szemben támasztott, míg ő, Vicenzu csupán egy szálloda tulajdonosa. Az ország talán leghíresebb szállodájáé, de mégis... És ráadásul ott van még a rossz hírneve.

– Vicenzu! – Az öccse hangja zökkenetette ki borús gondolataiból. – Azt hittem, a csábítás a szakterületed.

– Az is. Nyugodj meg, oké?

Megpaskolta az öccse vállát.

– Nincs vesztegetni való időnk – felelte Ciro ingerülten. – Megígérted, hogy...

– Igen, és meg is teszem.

– Akkor igyekezz! Nem akarom tovább fenntartani ezt a házasságot annál, mint ameddig feltétlen muszáj.

– Meg tudom érteni.

Ciro felsóhajtott.

– Mindig is odavoltak érted a nők. Immacolata Buscetta sem lesz kivétel. Szóval csak tegyél meg mindent, hogy visszaszerezzük, ami a miénk volt.

Az apjukat nem támaszthatják fel.

Vicenzu elgondolkodva nézett az anyjára, aki magányosan ült az asztalnál, és kávéit ivott. A szülei annyira ragaszkodtak egymáshoz, hogy negyvenéves házasságuk alatt egyetlen éjszakát sem töltöttek külön. És ő? El kell csábítania és feleségül vennie egy olyan nőt, akit valójában gyűlöl.

– Nem tehetek róla, van egy olyan érzésem, hogy a *papà*nak nem tetszene – mondta halkán.

Ciro értetlenül bámult rá.

– Lehetséges, de ő nincs itt, hogy nyilatkozzon, ugye?

Éles fájdalom járta át Vicenzu szívét. És most pont erre volt szüksége, hogy elűzze az elméjéből a zavarodottságot. Elég ígéretet szegett már meg életében. Ezúttal bármit megtesz, hogy megtartsa a szavát.

Sötét volt már, amikor Ciro és Claudia végül felkerekedtek.

– Ugye vigyázni fog rá? – mormolta halkán Imma.

Vicenzu ott állt mellette a sátor szélénél. Miután elbúcsúztatták a boldog párt, és a vendégek nagy része már visszament a házba, ők megvárták, amíg a kocsi lassan belevész az éjszakába.

Vicenzu most már csak azt akarta, hogy minél gyorsabban végigcsinálja, amit kitérített maga elé.

– Igen, persze – hazudta.

Imma bólintott.

– Nem kell itt állnod velem – mondta, és a távolba révedt. – Tudom, hogy butaság, de ez az első alkalom, hogy Claudia nélkül megyl.

- Szívesen állok itt. – Vicenzu tétovázott. – Nincs olyan hely a világon, ahol szívesebben lennék. Megfogta Imma kezét, és gyengéden közelebb húzta magához.
- Nem hiszem, hogy elég jól ismerjük egymást ahhoz, hogy ilyesmit mondjunk – jegyezte meg a lány halkán.
- Akkor menjünk valahová, ahol jobban megismerhetjük egymást – javasolta Vicenzu. Imma tekintetébe zavarodottság és kíváncsiság vegyült.
- Valószínűleg azt hiszed, hogy mindig ilyesmit csinállok, de nem. Veled nem – mondta a férfi.
- A lány az ajkába harapott, és Vicenzu egy pillanatra azt hitte, hogy túl messzire ment. – Felejtsd el! – mondta gyorsan. – Őrült vagyok, amiért ilyesmit javasoltam.
- Igen, valóban. – Vicenzu megérezte, hogy a lány ujjai a kezére fonódnak. – De talán itt az ideje, hogy én is csináljak valami örültséget. A férfi szíve megdobbant, és alig akart hinni a fülének.
- De előbb el kell köszönnöm *papától*.
- Ne! – Vicenzu megszorította Imma kezét. – Ne menj vissza, kérlek! – Cesare még lebeszelné!
- A sofőröm odakint várakozik. Útközben felhívhatjuk az apádat.
- Vagy fokozhatnánk az örültséget, és elvihetnénk az apám helikopterét.

Vicenzu hátradólt a krémszínű bőrülésen, és lassan kifújta a levegőt. A Buscetta-helikopter felemelkedett a sötét égboltra, és a rotorok közben felkavarták a kertben szétszórt virágkonfettit, ettől egy pillanatra úgy érezte, mintha egy hógömbben lenne.

Alig tudta elhinni, mi történik.

Már az is fantasztikusnak tűnt, hogy Imma beleegyezett az ajánlatába, miszerint együtt töltsön vele egy kis időt. De az már-már abszurd fejlemény, hogy gyakorlatilag ellopták Cesare helikopterét!

Imma csillogó szemmel fordult feléje. Úgy tűnt, tetszik neki a kaland. Vicenzu érezte, hogy a szíve megtelik melegséggel. De miért örül annak, hogy a lány boldog?

– Vajon képes elrepíteni bennünket a szárazföldre? – kérdezte kételkedve.

– A szárazföldre? – ismételte meg Imma kissé csodálkozva.

Vicenzu ismét végiggondolta a tervet. A lányt ágyba csalja, majd ráveszi, hogy jöjjön hozzá feleségül, és az öreg Buscettát kész tények elé állítja. Enélkül Cesare nem fogja egykönnyen elfogadni őt a vejeként.

Ezért van szüksége a nyilvánosságra ahhoz, hogy kompromittálja Immát. És hol találhat nagyobb médiafigyelmet, mint a fotósoktól nyüzsgő szállodájában?

– Gondoltam, elviszlek magamhoz – mondta.

– A *La Dolce Vitába*? – Imma zavartnak tűnt. – Nem akarsz inkább valami csendesebb helyre menni, hogy jobban megismerhessük egymást?

Vicenzu válla megfeszült. Nem engedheti meg magának, hogy most hibázzon, különben a nő gyanút fog.

Vajon Imma milyen utasításokat adott a pilótának?

– Igazad van – bólintott. – Természetesen a szállodám nem felel meg erre a célra. Sajnálom, de amióta a közelemben vagy, nem tudok tisztán gondolkodni.

Megdöbönt, amikor rájött, hogy a lány keze összefonódott az övével. Hogy történhetett? Ez egyáltalán nem az ő műfaja!

Most az előtte álló feladatra kell koncentrálnia: a csábításra, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

Gyengéden magához húzta Immát.

– Szóval hová megyünk?

– *Papának* van egy villája Pantellerián.

Pantelleria. Az emberek többségével ellentétben Vicenzu hallott erről a helyről, de még soha nem járt ott. Miért is járt volna? Csak egy kis vulkanikus eredetű sziget a Földközi-tengeren, Szicília és Tunézia között.

– És nem bánja, ha odamegyünk?

Imma tétovázott, mintha mérlegelné a szavait.

– Egyfajta menedékhelynek szánta, hogy olykor szabadságot öltsön magán. De nem túl jó abban, hogy átadja másoknak a gyepelőt. Claudia és én viszont imádjuk. Gyönyörű és félreeső. – A lány szeme felcsillant. – De ha nem tetszik, utasíthatom Marcót...

Immával lenni egy szigeten, egy házban, amely Buscetta tulajdona... ez egy egyszeri lehetőség az életben.

Vicenzu észrevette, hogy a lány pulzusa szabálytalanul ver a nyakán, kinyújtotta a kezét, és megérintette az állát. Majd óvatosan közelebb hajolt, hogy megcsókolja.

Imma egy-két másodpercig mozdulatlan maradt, majd a szája megnyílt a férfi ajkai alatt, a keze a tarkójára csúszott.

Vicenzu valósággal megrészegült az íztől, noha közben próbálta bebeszélni magának, hogy valójában gyűlöli ezt a nőt. Hiszen részben ő is hibás a családja tragédiájáért.

A lány az ujjával végigsimított a férfi haján, és nyelve az ajkai közé csúszott.

Vicenzut heves izgalom járta át... Többet akart.

– Miss Buscetta?

Imma kissé kábán elhúzódott, amikor meghallotta a pilóta hangját.

– Öt perc múlva leszállunk. Lehet, hogy lesz egy kis oldalszél, de nem kell aggódni.

Imma kissé remegő kézzel megnyomta a rádiókészülék gombját.

– Köszönöm, Marco.

Vicenzu zihálva fújta ki a levegőt. A tompa fájdalom az ágyékában elbizonytalanította.

– Imma...

A lány arca kipirult a vágytól, és zavartan nézett rá.

A férfi magában szitkozódott.

– Sajnálom.

Valójában nem számított rá, hogy a lány készségesen, vadul és édesen reagáljon. Mámorító volt. De hogyan fordulhatott elő? Csak azért kell elcsábítania ezt a nőt, hogy megbosszulja a családját.

– Értem.

A lány elengedte a kezét.

– Imma...

– Kérlek! – Imma hevesen megrázta a fejét. – Ne fáraszd magad!

– Mi?

A lány arca sápadt volt, és feszültnak tűnt.

– Már minden kifogást hallottam – mondta, és elnézett a férfi mellett. – Hadd találjam ki! Attól félsz, hogy elkapkodtuk a dolgot? Vagy túlságosan tisztelsz? Ez nagyon gyakori ürügy.

– Nem értem, mire gondolsz.

Imma figyelmen kívül hagyta a megjegyzést.

– Tudod, azt hittem, hogy te más vagy. De kiderült, hogy nem. – A hangjában keserűség csengett.

– Sajnálom, hogy elraboltam az idődet, de ne aggódj! Most már visszatérhetsz a drága szállodába és az édes életedbe. Csak közöld Marcóval, hogy hová akarsz menni!

A helikopter kis zökkenéssel földet ért, és mielőtt Vicenzu válaszolhatott volna, Imma már ki is ugrott az ajtón.

A férfi zavartan kicsatolta a biztonsági övét, majd követte a lányt a meleg éjszakába. Egy kicsit futnia kellett, hogy utolérje. Futott már valaha is nő után? Nem, átvitt értelemben sem, és a valóságban biztosan nem.

– Imma! – A lány csak akkor állt meg, amikor a férfi megragadta a karját. – Mi ez az egész? Mivel vádolsz?

Látszott Immán, hogy mennyire dühös.

– Megértem. Esküvő volt, és te unatkoztál, vagy csak kíváncsi voltál. Talán mindkettő. De nekem is vannak érzéseim, és elegendő van abból, hogy játékszerként kezelnek, majd eldobnak. – A lány ökölbe szorította a kezét. – Talán hálásnak kellene lennem, hogy legalább egy Trapaninak van bátorsága kiállni a meggyőződése mellett.

Vicenzu általában már nem is reagált a Ciróval való összehasonlításra. Túl gyakran vádolták azzal, hogy kevésbé ambiciózus és sikeres, mint az öccse, de Imma kritikája mégis zavarta.

- Hogy érted ezt? – kérdezte hidegen.
- Úgy, hogy veled ellentétben Ciro nem fél az apámtól.

Imma hallotta, ahogy a szavai visszhangoznak a csendben. Valójában nem állt szándékában hangosan kimondani, amire gondolt. De mi értelme folytatni ezt a bohózatot?

Eszébe jutott a férfi csókjára adott gátlástalan reakciója, és érezte, hogy előnti a forróság. Persze csókolózott már férfiakkal – pontosabban hárommal. De ez a mai csók egészen különleges volt.

Helyesnek tűnt. De nyilvánvalóan nem volt elég jó, különben Vicenzu nem visszakozna.

– Én? Hogy félek az apámtól? Hadd mondjak neked valamit! Semmivel sem tudna megijeszteni!

A jóképű playboynak nyoma veszett, Vicenzu most teljesen más embernek tűnt, mint korábban. Imma haragja hirtelen semmivé foszlott.

– Azt hittem, meggondoltad magad, mint a többiek – magyarázta tétován. – Mint mindenki más.

Csend lett, és hallotta, hogy a férfi mély levegőt vesz.

– Csak egy pillanatra pánikba estem – mormolta. – De nem azért, mert visszakoztam volna, csak nem akartalak sürgetni. – Tétován a lány keze után nyúlt. – Komolyan gondoltam, amit az előbb mondtam. Szeretnék jobban megismerni. Érted, mire gondolok? – tette hozzá halkán.

Imma lassan bólintott, és hagyta, hogy a férfi a karjába vonja.